

Sarah J. Maas

Erfgenaam van vuur

Deel 3 van de *Glazen troon*-serie

Sarah J. Maas bij Boekeryj:

De glazen troon

De donkere troon

Erfgenaam van vuur

Koningin van de schaduw

Eerste druk 2016
Tweede druk 2017

ISBN 978-90-225-8029-5
ISBN 978-94-023-0670-5 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Heir of Fire*
Vertaling: Gerdien Beelen
Omslagontwerp: Baqup
Auteursfoto: © Josh Wasserman
Kaart op p. 6/7: © 2012 Kelly de Groot
Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2014 Sarah J. Maas

All rights reserved.

The translation of *Erfgenaam van vuur* is published by Boekerij by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

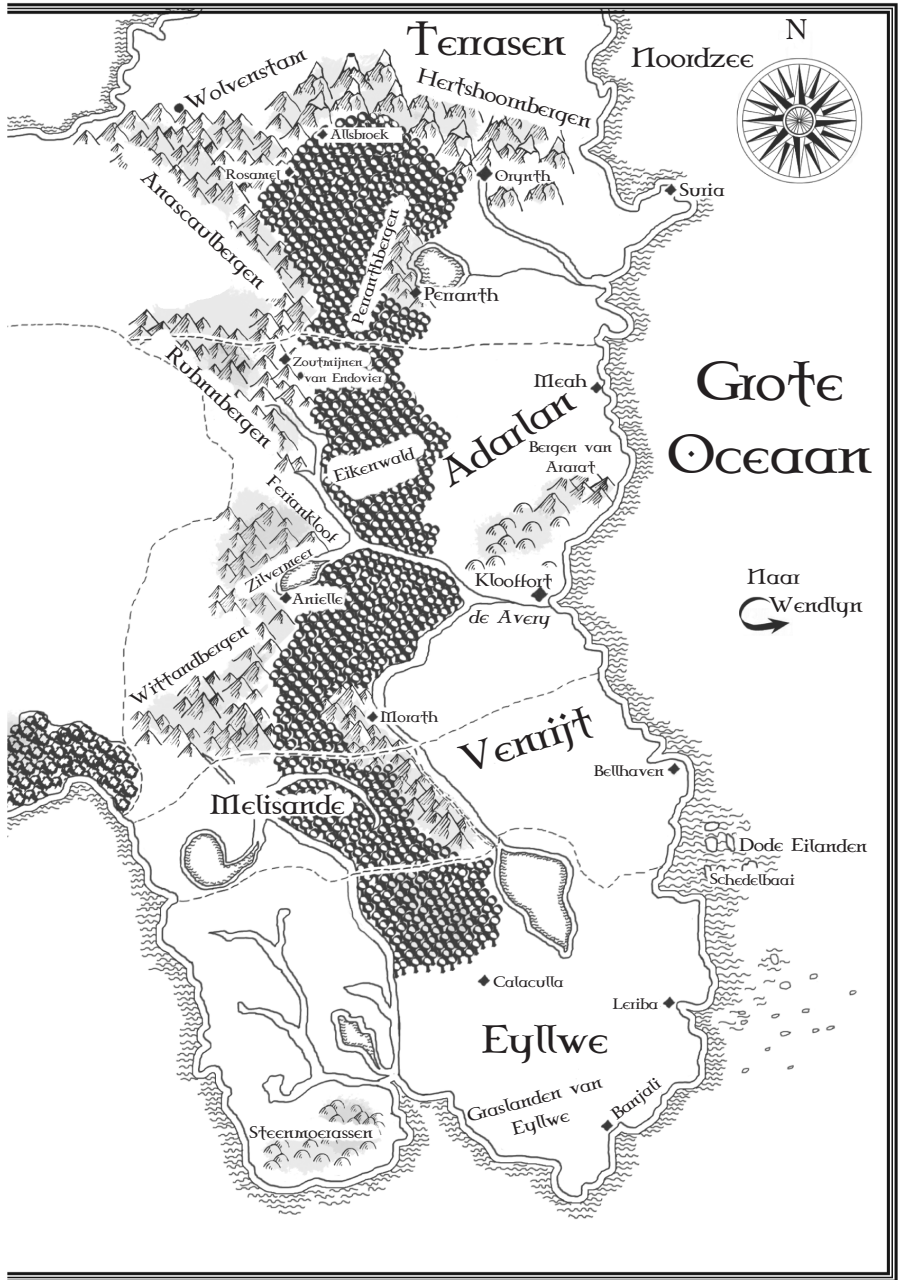
© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opnieuw voor Susan
die met haar vriendschap mijn leven ten goede heeft veranderd
en dit boek een hart heeft gegeven.*

Erilea

DEEL I

Erfgenaam van as

I

Grote goden, het was bloedheet in dit slappe aftreksel van een koninkrijk.

Of misschien leek het zo warm omdat Celaena Sardothien al sinds halverwege de ochtend op de rand van het terracotta dak hing. Met een arm over haar ogen lag ze langzaam te bakken in de zon, net als de platte broden die de allerarmsten van de stad op de vensterbank in de zon legden, omdat ze zich geen steenoven konden veroorloven.

En grote goden, wat was ze die platte broden zat – *teggya* werden ze genoemd. Ze had genoeg van die knapperige uiensmaak, die je zelfs met grote slokken water niet weg kon krijgen. Ze zou er niet rouwig om zijn als ze nooit meer een hap *teggya* hoefde te eten.

Het kwam vooral doordat dat brood het enige was wat ze zich kon veroorloven toen ze twee weken geleden in Wendlyn aan land was gekomen en op weg was gegaan naar de hoofdstad Varese, precies zoals haar opgedragen was door Zijne Koninklijke Hoogheid en Heerser van de Aarde, de koning van Adarlan.

Toen haar geld op was, was ze overgegaan op het stelen van *teggya* en wijn van de karren van verkopers. Dat was kort nadat ze een blik had geworpen op het zwaarbeveiligde kalkstenen kasteel, op het keurkorps dat er de wacht hield, op de kobaltblauwe vaandels die zo trots wapperden in de droge, hete wind, waarna ze had besloten de haar toegewezen doelwitten níet te doden.

Gestolen *teggya* dus, en wijn. Zure rode wijn, afkomstig van de wijngaarden op de glooiende heuvels rondom de ommuurde hoofdstad. De eerste paar slokken had ze walgend uitgespuugd, maar nu vond ze het heerlijk. Vooral sinds ze had besloten dat ze zich nergens meer druk om ging maken.

Ze stak haar hand uit naar de terracotta dakpannen achter haar, tastend naar de kruik wijn die ze die ochtend het dak op had gesleept. Ze klopte op het dak, voelde...

Ze vloekte. Waar was verdomme die wijn gebleven?

De wereld kantelde en ze werd plotseling verblind door het felle licht toen ze zich op haar ellebogen overeind hees. Vogels cirkelden boven haar hoofd en zorgden ervoor dat ze ver uit de buurt bleven van de witgestaarte havik die al de hele ochtend op een schoorsteen zat, wachtend tot hij zijn volgende maal kon grijpen. Onder haar lag de marktstraat, een schitterend weefsel van kleuren en geluiden, vol balkende ezels, kooplieden die met hun waren stonden te zwaaien, bekende en onbekende klederdrachten en het ratelen van wielen over de lichtgekleurde straatstenen. Maar waar was verdomme nu die...

Aha. Daar. Onder een van de zware rode dakpannen, om hem koel te houden. Precies op de plek waar ze de kruik uren geleden had verstopt, toen ze op het dak van de enorme overdekte markt was geklommen om een goed beeld te krijgen van de omtrek van de kasteelmuren, twee straten verderop. Of hoe ze het ook officieel voor zichzelf had geformuleerd, voordat ze zich realiseerde dat ze liever languit in de schaduw lag. Schaduw die al lang was weggebrand door die meedogenloze zon van Wendlyn.

Celaena nam een slok uit de kruik – of probeerde dat althans. Hij was leeg, wat misschien wel een zegen was, want grote goden, haar hoofd tolde. Ze had water nodig en meer teggya. En misschien iets voor de enorm pijnlijke scheur in haar lip en de schram op haar wang die ze gisteravond in een van de tavernes had opgelopen.

Kreunend liet Celaena zich op haar buik rollen en ze bestudeerde de twaalf meter lager gelegen straat. Inmiddels kende ze de wachters die er patrouilleerden. Ze had hun gezichten en wapens in haar geheugen opgeslagen, net zoals ze gedaan had met de wachters op de hoge kasteelmuren. Ze wist wanneer ze elkaar aflostten en hoe ze de drie enorme poorten openden die toegang gaven tot het kasteel. Het leek erop dat de Ashryvers en hun voorouders veiligheid heel serieus namen.

Ze was tien dagen geleden aangekomen in Varese, nadat ze zich vanaf de kust hiernaartoe had gehaast. Niet omdat ze echt stond te springen om haar doelwitten te doden, maar omdat de stad zo groot was en ze dacht dat ze daar het beste de douanebeambten kon ontlopen, aan wie ze was ontsnapt in plaats van zich braaf aan te melden bij hun zo goedbedoelde werkprogramma. De snelle reis naar de hoofdstad was ook een welkome activiteit geweest na de weken op zee, waarin ze nergens zin in had gehad en alleen maar op het smalle bed in haar klei-

ne hut had gelegen of met bijna religieuze toewijding haar wapens had geslepen.

Je bent niks meer dan een lafaard, had Nehemia tegen haar gezegd.

Met elke beweging van de slijpsteen weerklonk het. *Lafaard, lafaard, lafaard*. Het woord was haar achternagereisd over de oceaan, zeemijl na zeemijl.

Ze had een belofte gedaan, de belofte dat ze Eyllwe zou bevrijden. Dus tussen haar momenten van wanhoop, woede en verdriet door, tussen gedachten aan Chaol en de Wyrdsleutels en alles wat ze achtergelaten en verloren had, had Celaena een plan gesmeed dat ze zou uitvoeren wanneer ze aan land kwam. Een plan, hoe krankzinnig en onwaarschijnlijk ook, om het onderworpen koninkrijk te bevrijden: ze zou de Wyrdsleutels, die de koning van Adarlan had gebruikt om zijn verschrikkelijke rijk te stichten, opsporen en vernietigen. Ze zou met alle plezier haar leven geven om dat plan uit te voeren.

Alleen zij, alleen hij. Zo moest het zijn; het zou geen levens kosten, behalve die van henzelf, niemand liep een smet op zijn ziel op, behalve zij. Voor het vernietigen van een monster was er een monster nodig.

Als ze hier was dankzij Chaols misplaatste goede bedoelingen, dan zou ze er in elk geval voor zorgen dat ze de antwoorden vond die ze nodig had. Er was één persoon in Erilea die erbij was geweest toen de Wyrdsleutels werden gebruikt door een binnenvallend demonenvolk. Ze hadden drie instrumenten gesmeed die zo machtig waren dat ze duizenden jaren lang verstopt waren en bijna in vergetelheid waren geraakt. Die ene persoon was de Fae-koningin Maeve. Maeve wist alles, wat logisch was wanneer je zo oud was als de wereld.

Dus de eerste stap van haar domme, dwaze plan was simpel geweest: Maeve opzoeken, uitvinden hoe ze de Wyrdsleutels moest vernietigen, en dan terugkeren naar Adarlan.

Het was het minste wat ze kon doen. Voor Nehemia, voor... een he-leboel andere mensen. Ze had niets meer in zich. Alleen as en een diepe kloof en een onverbreekbare belofte, in haar ziel gegrift, aan de vriendin die haar door en door kende.

Toen ze aanmeerden in de grootste havenstad van Wendlyn was ze onwillekeurig toch onder de indruk van de behoedzaamheid waarmee het schip landde: de bemanning wachtte op een maanloze nacht en liet vervolgens Celaena en de andere vrouwelijke vluchtelingen uit Adarlan in een sloep plaatsnemen. Met die sloep hadden ze via gehei-

me vaargeulen door het barrièrerif genavigeerd. Dat was begrijpelijk: het rif was de voornaamste verdedigingslinie die Adarlans troepen van deze kust weghield. Het rif maakte ook deel uit van haar missie hier, als kampioen van de koning.

Dat was de andere taak die ze in haar achterhoofd had: een manier vinden om de koning ervan te weerhouden Chaol of Nehemia's familie te executeren. Hij had bedreigd dat te doen als zij niet zou slagen in haar missie om de verdedigingsplannen van Wendlyns marine te bemachtigen en de koning en de kroonprins om te brengen op hun jaarlijkse midzomerbal. Maar al die gedachten had ze weggeduwd toen ze aanlegden in de haven en de vrouwelijke vluchtelingen aan land waren gedreven om door de havenautoriteiten te worden afgehandeld.

Veel van de vrouwen waren zowel vanbuiten als vanbinnen beschadigd. In hun ogen glansde de herinnering aan de verschrikkingen die ze in Adarlan hadden meegemaakt. Ze was zelf tijdens de chaos van het aan land gaan van het schip weggevlucht. Vanaf het dak van een nabijgelegen huis had ze toegekeken hoe de vrouwen een gebouw in gedirigeerd werden – waar ze huisvesting en werk toegewezen kregen. Maar de beampten van Wendlyn konden hen later naar een stil gedeelte van de stad brengen en met hen doen wat ze wilden. Ze verkopen. Ze pijn doen. Het waren vluchtelingen: ongewenst en rechteloos. Ze hadden geen stem.

Toch was ze niet alleen uit achterdocht blijven hangen. Nee. Nehemia zou ook gebleven zijn, om zich ervan te verzekeren dat de vrouwen veilig waren. Zodra Celaena daarvan overtuigd was, ging ze op pad naar de hoofdstad. Ontdekken hoe ze het kasteel moest binnendringen was eigenlijk alleen iets om de tijd te doden terwijl ze de eerste stappen van haar plan overdacht. Terwijl ze probeerde te stoppen met aan Nehemia te denken.

Het was allemaal vlot gegaan, vlot en gemakkelijk. Ze had zich onderweg verstopt in bossen en schuren en was als een schaduw over het platteland geflitst.

Wendlyn. Een land van mythen en monsters, van legenden en vleesgeworden nachtmerries.

Het koninkrijk zelf was bedekt met warm, gruiszand en dichte bossen, en verder landinwaarts werd het steeds groener, met glooiende heuvels die uiteindelijk hoog oprezen tot bergtoppen. De kust en het land rondom de hoofdstad waren droog, alsof de zon alles had wegge-

brand behalve de meest geharde vegetatie. Totaal anders dan het zompige, ijskoude rijk dat ze achter zich had gelaten.

Een land van overvloed, van mogelijkheden, waar mannen niet maar gewoon pakten wat ze hebben wilden, waar de deuren niet op slot gingen en mensen op straat naar je lachten. Maar het interesseerde haar niet zo of iemand nu naar haar lachte of niet. Nee, terwijl de dagen zich voortsleepten vond ze het plotseling heel moeilijk om nog ergens interesse in te tonen. Wat ze ook had gevoeld toen ze vertrok uit Adarlan – vastbeslotenheid, woede, wat dan ook – het was weggeëbd, verslonden door de leegte die aan haar knaagde.

Na vier dagen zag Celaena eindelijk de enorme hoofdstad liggen, die in de uitlopers van de heuvels was gebouwd. Varese, de stad waar haar moeder was geboren; het bruisende hart van het koninkrijk.

Het was er schoner dan in Klooffort en de rijkdom was goed verdeeld tussen de verschillende maatschappelijke klassen, maar het was desalniettemin gewoon een hoofdstad, met sloppenwijken en achterafsteegjes, hoeren en gokkers, en het duurde niet lang voor ze de verborgen kant van de stad had gevonden.

Op de straat onder haar bleven drie marktwachters staan om met elkaar te praten. Celaena leunde met haar kin op haar handen. Net zoals alle wachters in dit koninkrijk waren ze gekleed in een licht harnas en droegen ze een flink aantal wapens bij zich. Volgens de geruchten waren de soldaten van Wendlyn getraind door de Fae en daardoor meedogenloos, sluw en snel. Ze kon wel tien verschillende redenen bedenken waarom ze niet wilde weten of dat echt waar was. Ze leken in elk geval heel wat oplettender dan de gemiddelde schildwacht in Klooffort, hoewel ze de sluipmoordenaar in hun midden nog niet hadden opgemerkt. Maar Celaena wist dat de enige dreiging die op dit moment van haar uitging tegen haarzelf gericht was.

Zelfs terwijl ze daar dag in, dag uit in de zon lag te bakken, en zelfs wanneer ze zich waste in een van de vele fonteinen van de stad, bleef ze het bloed van Archer Finn voelen, dat haar huid en haar haren doordrenkte. Zelfs met het voortdurende lawaai en het ritme van Varese op de achtergrond hoorde ze nog steeds Archers gekreun op het moment dat ze haar dolk in zijn hart stak in die tunnel onder het kasteel. En ondanks de wijn en de hitte bleef ze Chaol voor zich zien, met zijn gezicht vertrokken van afgrijzen toen hij hoorde van haar Fae-afkomst en de monsterlijke krachten die haar makkelijk konden vernietigen,

toen hij ontdekte hoe leeg en donker het binnen in haar was.

Ze vroeg zich vaak af of hij het raadsel had opgelost dat ze hem verteld had in de haven van Klooffort. En als hij de waarheid had ontdekt... Celaena stond zichzelf nooit toe om zo ver door te denken. Dit was niet het moment om aan Chaol te denken, of aan de waarheid, of aan de andere dingen die haar ziel zo lusteloos en moe maakten.

Celaena voelde voorzichtig aan haar gescheurde lip en keek fronsend naar de marktwachters, waardoor haar mond nog meer pijn deed. De klap die ze had gekregen bij de vechtpartij die ze gisteravond in de taveerne had uitgelokt, was verdiend. Ze had een man zo'n schop verkocht dat zijn ballen in zijn keel vlogen, en toen hij weer op adem was gekomen was hij razend, om het zacht uit te drukken. Ze liet haar hand zakken en keek nog even naar de wachters. Ze lieten zich niet omkopen door de markthandelaren, intimideerden niemand en dreigden ook niet met boetes, zoals de wachters en beambten in Klooffort. Alle beambten en soldaten die ze tot dusver had gezien waren even... goed.

Net zoals Galan Ashryver, de kroonprins van Wendlyn, goed was.

Met iets wat in de buurt kwam van irritatie stak Celaena haar tong uit. Naar de wachters, de markt, de havik op de schoorsteen naast haar, het kasteel en de prins die er woonde. Ze wenste dat ze niet zo vroeg op de dag door haar wijnvoorraad heen was geraakt.

Ze had een week geleden al uitgedokterd hoe ze het kasteel moest binnendringen, drie dagen na haar aankomst in Varese. Een week geleden sinds die verschrikkelijke dag toen al haar plannen om haar heen waren afgebrokkeld.

Er kwam een verkoelend briesje voorbij, dat de geuren van de kraampjes op straat met zich meedroeg: nootmuskaat, tijm, komijn, citroenverbena. Ze ademde diep in en liet haar door de zon en de wijn benevelde hoofd opfrissen door de aroma's. Van een nabijgelegen bergdorp kwam het geluid van klingelende belletjes, en op een plein in de stad hief een groep troubadours een vrolijk middagdeuntje aan. Nehemia zou het hier geweldig hebben gevonden.

Razendsnel kantelde haar wereld, opgeslokt door de afgrond in haar binnenste. Nehemia zou Wendlyn nooit zien. Ze zou nooit over de specerijenmarkt lopen of de belletjes in de bergen horen. Het was alsof er een dood gewicht op Celaena's borstkas drukte.

Het had zo'n perfect plan geleken toen ze aankwam in Varese. In de uren waarin ze de verdedigingssystemen van het kasteel had uitge-

plozen, overdacht ze ook hoe ze Maeve zou moeten vinden om meer te weten te komen over de sleutels. Het was allemaal gladjes gegaan, vlekkeloos, tot...

Tot dat vervloekte moment waarop ze had ontdekt dat de wachters elke middag om twee uur een gat lieten vallen in de verdediging van de zuidelijke muur, en ze erachter was gekomen hoe het mechanisme van de poort werkte. Tot Galan Ashryver door die poort was komen rijden, precies bij de plek waar zij op het dak van het huis van een edelman zat.

Het was niet zijn uiterlijk geweest, zijn olijkleurige huid en donkere haar, waardoor ze plotseling verstijfde. Het kwam niet door het feit dat ze zelfs van deze afstand zijn turquoise ogen kon zien – haar eigen ogen, de reden waarom ze gewoonlijk een kap droeg op straat.

Nee. Het kwam door de manier waarop de mensen juichten. Hoe ze hem toejuichten, hun prins. Hoe ze hem aanbaden, met zijn stralende glimlach en zijn lichte harnas dat glansde in de eeuwige zon, terwijl hij met zijn soldaten in zijn kielzog naar de noordkust reed om de blokkade te breken. *De blokkade te breken*. De prins – haar doelwit – was een vervloekte blokkadebreker tegen Adarlan, en zijn volk vond het prachtig.

Ze was de prins en zijn mannen door de stad gevolgd, van dak naar dak springend, en er was maar één pijl tussen die turquoise ogen nodig geweest om hem te doden. Maar ze volgde hem helemaal tot aan de stadsmuren, terwijl het gejuich steeds luider opklonk en mensen bloemen naar hem gooiden. Iedereen straalde van trots op die perfecte, volmaakte prins.

Toen ze bij de stadspoorten kwam, werden ze net geopend om hem door te laten. En toen Galan Ashryver wegreed, de ondergaande zon tegemoet, naar de oorlog en de overwinning, om te strijden voor het goede en voor de vrijheid, bleef zij achter op dat dak en zag hem als een stipje in de verte verdwijnen.

Daarna was ze de dichtstbijzijnde taveerne binnengewandeld en was beland in de meest bloederige, beestachtige vechtpartij die ze ooit had uitgelokt, totdat de stadswacht erbij was geroepen en zij snel was verdwenen, een paar tellen voordat iedereen in de boeien werd geslagen. En toen besloot ze, terwijl het bloed uit haar neus op haar kleren droop en ze bloed op de straatstenen spuugde, dat ze *helemaal niets* ging doen.

Haar plannen waren zinloos. Nehemia en Galan hadden de wereld

kunnen bevrijden en Nehemia zou nog in leven moeten zijn. Samen hadden de prins en prinses de koning van Adarlan kunnen verslaan. Maar Nehemia was dood en Celaena's belofte, haar stomme, zielige belofte, was geen fluit waard als er geliefde troonopvolgers als Galan waren die zo veel meer konden doen. Het was dwaas van haar geweest om die belofte te doen.

Zelfs Galan slaagde er nauwelijks in iets uit te richten tegen Adarlan, terwijl hij een hele oorlogsvloot tot zijn beschikking had. Zij was maar in haar eentje, één persoon, één totaal verspild leven. Als Nehemia niet in staat was geweest om de koning tegen te houden... dan was dat plan, om met Maeve in contact te komen... absoluut kansloos.

Gelukkig had ze nog steeds geen Fae gezien – geen enkele verdomde Fae – en ook geen feeën, of zelfs maar een flintertje magie. Ze had haar best gedaan om het uit de weg te gaan. Ook toen ze Galan nog niet had gezien bleef ze uit de buurt van de marktkraampjes die van alles verkochten, van genezing tot prulletjes en drankjes, plekken waar gewoonlijk ook veel straatartiesten waren, en huurlingen die daar hun geschenken inruilden om eten te kunnen kopen. Ze had geleerd in welke taveernes de magiërs vaak kwamen en zorgde dat ze daar nooit in de buurt kwam. Want soms, als ze ook maar iets oppikte van die magische energie, voelde ze in haar onderbuik iets ontwaken, een sijpend, kronkelend íets.

Het was een week geleden dat ze haar plan had opgegeven en had besloten absoluut geen moeite meer te doen om ook maar érgens iets om te geven. Ze had het vermoeden dat het nog vele weken zou duren voordat ze zou besluiten dat ze genoeg had van de teggya, of van elke nacht ergens ruzie zoeken gewoon om maar iets te voelen, of van het slempen van die zure wijn terwijl ze de hele dag ergens op een dak lag.

Maar haar keel was kurkdroog en haar maag rommelde, dus maakte Celaena zich langzaam los van de dakrand. Langzaam, niet vanwege die oplettende wachters, maar omdat haar hoofd nu echt tolde. Ze vertrouwde er niet op dat ze nuchter genoeg was om een val te voorkomen.

Terwijl ze zich langs de regenpijp naar beneden slingerde, naar het steegje achter de marktstraat, keek ze fronsend naar het dunne litteken dat over de palm van haar hand liep. Dat was nu slechts een herinnering aan die zielige belofte die ze meer dan een maand geleden gedaan had bij Nehemia's half bevroren graf, en aan alles wat er mislukt was en

iedereen die ze teleurgesteld had. Net zoals haar amethisten ring, die ze iedere avond vergokte en voor zonsopgang weer terugwon, een herinnering was.

Ondanks alles wat er gebeurd was, ondanks Chaols rol bij de dood van Nehemia, zelfs nadat ze alles kapotgemaakt had wat er tussen hen was geweest, was het haar niet gelukt zijn ring te verspelen. Ze had hem nu drie keer verloren met kaarten, maar kreeg hem steeds weer terug, wat daar ook voor nodig was. Een dolk dreigend bij iemands ribben houden overtuigde meestal meer dan woorden.

Celaena bedacht dat het een wonder was dat ze het gehaald had tot in het steegje, waar het zo donker was dat ze even niets kon zien. Ze leunde met een hand tegen de koele stenen muur, wachtend tot haar ogen zich aan het donker aangepast hadden, en probeerde haar hoofd te laten ophouden met tolleren. Ze was een wrak, verdomme, een wrak. Ze vroeg zich af wanneer het haar genoeg kon schelen om er iets aan te doen.

De scherpe stank sloeg Celaena in het gezicht voordat ze de vrouw zag. Toen doken er ineens twee grote, gelige ogen voor haar op, en een mond met gerimpelde, gebarsten lippen, die vaneen gingen en sisten: 'Snol! Laat me je niet nog eens hier voor mijn deur betrappen!'

Celaena deinsde achteruit, met haar ogen knipperend naar de zwerfster, en naar haar deur, die... een nis in de muur was, volgestouwd met rotzooi en zakken waar waarschijnlijk haar bezittingen in zaten. De vrouw zelf zat in elkaar gedoken. Haar haar was smerig en haar tanden waren een rij stompjes. Celaena knipperde weer en zag het gezicht van de vrouw nu scherp. Het was woedend, half krankzinnig en vies.

Celaena stak haar handen op, deed een stap achteruit en toen nog een. 'Sorry.'

De vrouw spuugde een dikke klodder slijm op de straatstenen, een paar centimeter naast Celaena's stoffige laarzen. Ze had niet de energie om te walgen of boos te worden, en ze zou weggelopen zijn als ze niet een glimp van zichzelf had opgevangen toen ze haar doffe blik losmaakte van de spuugklodder.

Vuile kleren, gescheurd, onder de vlekken en het stof. Om maar te zwijgen van de stank die ze verspreidde, walgelijk, en deze zwerfster had haar aangezien voor... voor een collega, met wie ze moest wedijveren om een plekje op straat.

Ach. Was dat niet fantastisch. Een absoluut dieptepunt, zelfs voor

haar. Misschien zou ze het op een dag grappig vinden, als ze de moeite nam om het te onthouden. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst had gelachen.

In elk geval kon ze troost putten uit de wetenschap dat het niet erger kon worden.

Maar toen hoorde ze achter zich in het donker een zware mannenstem, die lachte.

De man – het mannelijke wezen – in het steegje was een Fae.

Na tien jaar, na alle executies en brandstapels, kwam er hier een mannelijke Fae op haar af geslopen. Een onvervalste, echte Fae. Er was geen ontsnapping mogelijk toen hij een paar meter van haar vandaan uit de schaduwen opdook. De zwerfster in de nis en de andere mensen in de steeg werden zo stil dat Celaena weer die belletjes kon horen rinkelen in de bergen.

Hij was lang, had brede schouders, en elke centimeter van zijn lichaam leek bedekt met spieren. Hij straalde pure kracht uit. In een met stofdeeltjes doorschoten straal zonlicht bleef hij staan; zijn zilveren haar glansde.

Alsof zijn delicate puntoren en lange hoektanden niet genoeg waren om iedereen in dat steegje, inclusief de krankzinnige vrouw die nu achter Celaena stond te jammeren, de stuipen op het lijf te jagen, had hij ook nog een vervaarlijk uitziende tatoeage op de linkerkant van zijn wrede gezicht. De zwarte inktspiraal staken scherp af tegen zijn zongebruinde huid.

Het konden decoratieve markeringen zijn, maar Celaena herinnerde zich nog genoeg van de Fae-taal om er woorden in te herkennen, zelfs met alle versieringen eromheen. De tatoeage begon bij zijn slaap en liep over zijn wang naar zijn hals, waar ze verdween onder de lichtgekleurde overjas en cape die hij droeg. Ze had het idee dat de markeringen nog veel verder doorliepen en samen met minstens een half dozijn wapens onder zijn kleren verstopt waren. Toen ze onder haar cape naar haar eigen verborgen dolk reikte, realiseerde ze zich dat hij knap zou zijn geweest als zijn dennengroene ogen niet zo veel geweld hadden uitgestraald.

Het zou een vergissing zijn om hem jong te noemen, net zoals het een vergissing was om hem iets anders dan een krijger te noemen, zelfs zonder zwaard op zijn rug en gevaarlijke messen aan zijn zij. Hij be-

woog zich met dodelijke elegantie en zelfverzekerdheid, en liet zijn ogen over de steeg gaan alsof hij een slagveld betrad.

Het lemmet van de dolk was warm in haar hand en Celaena paste haar houding aan. Het verbaasde haar dat ze... angst voelde. Zo veel angst dat de dichte mist optrok die haar zintuigen de afgelopen weken beneveld had.

De Fae-krijger liep met grote stappen door de steeg. Zijn kniehoge leren laarzen maakten geen geluid op de stenen. Een deel van de rondhangende mensen deinsde achteruit, anderen renden naar de zonnige straat, naar portieken, waar dan ook, om zijn uitdagende, starende blik te ontlopen.

Celaena wist al voordat zijn scherpe ogen de hare ontmoetten dat hij hier voor háár was, en ze wist ook wie hem gestuurd had.

Haar hand ging naar haar amulet met het Oog en ze schrok toen ze beseftte dat die niet meer om haar nek hing. Ze had hem aan Chaol gegeven voordat ze vertrok; het enige stukje bescherming dat ze hem kon bieden. Hij had hem waarschijnlijk weggegooid zodra hij de waarheid had achterhaald. Dan kon hij nu haar vijand zijn, dat was een veilige plek voor hem. Misschien vertelde hij het ook aan Dorian en dan waren ze allebei veilig.

Voordat ze kon toegeven aan de drang om weer langs de regenpijp omhoog te klauteren, het dak op, overdacht ze het plan dat ze had verworpen. Was er een god die zich herinnerd had dat zij bestond en had hij besloten haar een bot toe te werpen?

Zij wilde Maeve graag ontmoeten. Nou, en hier stond een van Maeves topkrijgers. Klaar. Wachtend op haar.

En te oordelen naar de woede die hij uitstraalde, was hij er niet echt blij mee.

Het bleef in het steegje zo stil als op een begraafplaats, terwijl de Fae-krijger haar onderzoekend opnam. Zijn neusgaten bewogen licht, alsof hij...

Hij snoof haar geur op.

Het feit dat ze waarschijnlijk verschrikkelijk stonk, deed haar heimelijk plezier, maar het was niet die geur die hij detecteerde. Nee, het was de geur die aangaf dat zij Celaena was – de geur van haar afkomst en bloed, van wat en wie ze was. En als hij haar naam uitsprak in het bijzijn van deze mensen... dan zou Galan Ashryver als de bliksem naar huis toe komen. De wachters zouden extreem alert zijn en dát paste helemaal niet in haar plan.

Die hufter zag eruit alsof hij wel tot zoiets in staat was, alleen maar om te laten zien wie de baas was. Dus verzamelde ze al haar energie en slenterde naar hem toe. Intussen probeerde ze te bedenken wat ze maanden geleden, voordat de wereld naar de verdoemenis was gegaan, zou hebben gedaan. ‘Aangenaam, mijn vriend,’ zei ze liefjes. ‘Zeer aangenaam.’

Ze negeerde de geschokte gezichten om hen heen en concentreerde zich op het taxeren van de man. Hij stond zo doodstil, dat was alleen voorbehouden aan onsterfelijken. Ze dwong haar hartslag en ademhaling tot kalmte. Hij kon ze waarschijnlijk horen, kon waarschijnlijk elke emotie die door haar heen raasde ruiken. Ze zou hem niet voor de gek kunnen houden met haar bravoure, nog in geen duizend jaar. Hij leefde waarschijnlijk al duizend jaar. Misschien was hij niet te verslaan. Zij was Celaena Sardothien, maar hij was een Fae-krijger – en dat waarschijnlijk al heel lang.

Ze stopte op een paar passen bij hem vandaan. Grote goden, wat was hij groot. ‘Wat een heerlijke verrassing,’ zei ze, zo hard dat iedereen het kon horen. Wanneer had ze voor het laatst zo vriendelijk geklonken? Ze kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze voor het laatst in complete zinnen had gesproken. ‘Ik dacht dat we elkaar bij de stadsmuur zouden ontmoeten.’

Hij boog niet naar haar, de goden zij dank. In zijn wrede gezicht vertrok geen spier. Hij mocht denken wat hij wilde. Ze wist zeker dat zij er totaal anders uitzag dan hij verwachtte, en waarschijnlijk had hij gelachen toen die vrouw haar voor een collega aanzag.

‘Laten we gaan,’ was het enige wat hij zei. Zijn zware, enigszins verveelde stem leek te weerkaatsen tegen de stenen toen hij zich omdraaide om het steegje uit te lopen. Ze zou er een hoop geld om durven verwedden dat er dolken verstopt zaten achter de leren stukken op zijn onderarmen.

Ze had hem een brutaal antwoord kunnen geven, gewoon om hem nog wat verder uit te proberen, maar er stonden nog steeds mensen te kijken. Hij liep met sluipende tred verder en keurde de toeschouwers geen blik waardig. Ze wist niet of ze nu onder de indruk was of alleen maar afkeer voelde.

Ze volgde de Fae-krijger de zonovergoten straat op en de drukke stad door. Hij besteedde geen aandacht aan de mensen die ophielden met werken, lopen of rondhangen om hem aan te staren. En hij wachtte

al helemaal niet tot zij hem had ingehaald toen hij naar twee doodgewone merries toe liep die op een onopvallend pleintje aan een trog vastgebonden waren. Als ze het zich goed herinnerde hadden de Fae gewoonlijk veel mooiere paarden. Hij was waarschijnlijk op een andere manier hier gekomen en had deze paarden hier aangeschaft.

Alle Fae hadden een tweede, dierlijke gestalte. Celaena verkeerde op dit moment in die van haar. Haar sterfelijke, menselijke lichaam was net zo dierlijk als de vogels die boven haar hoofd vlogen. Maar wat was hij voor een dier? Hij kon een wolf zijn, dacht ze, met die gelaagde overjas die als een vacht tot halverwege zijn bovenbenen kwam, en zijn geruisloze manier van lopen. Of een bergkat, met die roofdierachtige elegantie.

Hij besteedde de grootste merrie en liet het bonte paard voor haar staan. Het dier zag eruit alsof ze meer zin had in een snelle hap dan om een verre reis te gaan maken. Voor haar gold hetzelfde. Maar ze vond dat ze nu ver genoeg had gelopen zonder enige verklaring.

Ze propte haar tas in de zadeltas, waarbij ze haar handen zo hield dat haar mouwen de serie littekens op haar polsen aan het zicht onttrokken, herinneringen aan de plek waar de boeien hadden gezeten. Waar zij had gezeten. Daar had hij niets mee te maken. En Maeve had er ook niets mee te maken. Hoe minder ze van haar wisten, hoe minder ze tegen haar konden gebruiken. 'Ik ben in het verleden al heel wat diepzinnige krijger-types tegengekomen, maar ik denk dat jij wel de diepzinnigste van allemaal bent.' Hij draaide razendsnel zijn hoofd in haar richting en ze zei lijsig: 'O, hallo. Ik denk dat je wel weet wie ik ben, dus ik zal niet de moeite nemen om me voor te stellen. Maar voordat ik naar de-goden-weten-waar word afgevoerd, zou ik graag willen weten wie jij bent.'

Zijn mond verstrakte. Hij keek het plein rond – waar nu mensen naar hen stonden te kijken. En ineens had iedereen iets anders te doen.

Toen de menigte zich had verspreid zei hij: 'Je hebt op dit moment genoeg van me gezien om te weten wat je moet weten.' Hij sprak in de gewone taal, met een subtiel accent. Een heerlijk accent, moest ze toegeven. Een zacht, rollend gonzen.

'Nou goed dan. Maar hoe moet ik je noemen?' Ze pakte het zadel vast maar steeg nog niet op.

'Rowan.' Zijn tatoeage leek het zonlicht te absorberen en was zo donker dat het leek alsof ze nog maar pas gezet was.

‘Goed, Rowan...’ O, hij vond het maar niets zoals ze tegen hem sprak. Hij kneep zijn ogen waarschuwend tot spleetjes, maar ze ging verder: ‘Mag ik vragen waar we naartoe gaan?’ Ze moest wel dronken zijn – nog steeds dronken of afdalend naar een heel nieuw niveau van apathie – als ze hem zo aansprak. Maar ze kon er niet mee stoppen, ook al was het duidelijk dat de goden of de Wyrd of de draden van het lot zich opmaakten om haar weer naar haar oorspronkelijke plan van aanpak te duwen.

‘Ik neem je mee naar de plek waar je ontboden bent.’

Zolang ze Maeve maar zou zien en haar vragen kon stellen maakte het haar niet uit hoe ze in Doranelle kwam, of met wie ze samen reisde.

Doe wat er gedaan moet worden, had Elena tegen haar gezegd. Zoals gewoonlijk had Elena verzuimd uit te leggen wát er precies gedaan moest worden als ze in Wendlyn was. Maar dit was in elk geval beter dan dat platte brood eten en wijn drinken en aangezien worden voor een zwerfster. Misschien zat ze over drie weken al weer op een boot naar Adarlan, met de antwoorden die alles zouden oplossen.

Het had haar energie moeten geven. Maar in plaats daarvan besteeg ze zwigend haar merrie. Ze had geen woorden en ook de wil niet om ze te gebruiken. Die paar minuten van interactie hadden haar totaal uitgeput.

Gelukkig leek Rowan niet echt van plan een gesprek te voeren toen ze achter hem aan de stad uit reed. De wachters lieten hen met een handgebaar de poort uit rijden. Sommigen deinsden zelfs wat achteruit.

Terwijl ze verder reden vroeg Rowan niet waarom ze hier was en wat ze de afgelopen tien jaar gedaan had terwijl de wereld naar de verdoemenis ging. Hij trok zijn lichtgekleurde kap over zijn zilveren haar en reed door. Toch zag hij er zo nog steeds uit als een krijger, en was het duidelijk dat hij zijn eigen wetten volgde.

Als hij echt zo oud was als ze vermoedde, was zij waarschijnlijk niets meer dan een stofje voor hem, een sputtering van leven in het eeuwig brandende vuur van zijn onsterfelijkheid. Hij kon haar vast zonder pardon doden, en dan doorgaan met zijn volgende opdracht, onaangedaan door het beëindigen van haar leven.

Het maakte haar niet zo bang als zou moeten.

Een maand lang droomde hij nu al hetzelfde. Elke nacht, steeds opnieuw, totdat Chaol het ook ging zien als hij wakker was.

Archer Finn die kreunde toen Celaena haar dolk tussen zijn ribben en in zijn hart stak. Ze omhelsde de knappe gezelschapsheer alsof ze zijn geliefde was, maar toen ze over Archers schouder keek waren haar ogen dood. Hol.

De droom veranderde. Chaol was niet in staat om iets te zeggen of te doen terwijl het goudbruine haar steeds donkerder werd, totdat het zwart was, en het doodsbenauwde gezicht niet langer van Archer was, maar van Dorian.

Het lichaam van de kroonprins schokte en Celaena hield hem steviger vast. Ze draaide de dolk nog één keer om, waarna ze Dorian op de grijze stenen van de tunnel liet glijden. Dorians bloed vormde al een plas – te snel. Maar Chaol kon zich nog steeds niet bewegen, kon niet naar zijn vriend toe lopen, of naar de vrouw van wie hij hield.

Dorians wonden vermenigvuldigden zich en er was bloed, zo veel bloed. Hij kende deze wonden. Het lichaam had hij nooit gezien, maar hij had wel de verslagen uitgekamd waarin stond wat Celaena met de losgeslagen sluipmoordenaar Grave had gedaan in dat steegje, de manier waarop ze hem had afgeslacht omdat hij Nehemia had vermoord.

Celaena liet haar dolk zakken. De druppels bloed dropen van het glanzende lemmet en vormden rimpelingen in de plas bloed om haar heen. Ze gooide haar hoofd achterover en ademde diep in. Ze ademde de dood in die voor haar lag, nam hem op in haar ziel. Wraak en extase vermengden zich bij het doden van haar vijand. Haar ware vijand. Het Havilliard-rijk.

De droom veranderde weer. Nu lag Chaol onder haar vastgepind terwijl zij boven op hem kronkelde, met haar hoofd nog steeds in haar nek en diezelfde extatische uitdrukking op haar met bloed bespatte gezicht.

Vijand. Geliefde.
Koningin.

De herinnering aan de droom viel in scherven uiteen. Met knipperende ogen keek Chaol op naar Dorian, die naast hem zat aan hun vertrouwde tafel in de Grote Zaal en wachtte op een reactie op wat hij net gezegd had. Chaol maakte een verontschuldigend gebaar.

De kroonprins beantwoordde Chaols lachje niet. In plaats daarvan zei hij zacht: 'Je zat aan haar te denken.'

Chaol nam een hap van zijn lamsstoofpot, maar proefde niets. Dorian zag veel te veel. En Chaol had geen zin om over Celaena te praten. Met Dorian niet, met niemand. Wat hij over haar wist kon meer levens dan alleen het hare in gevaar brengen.

'Ik dacht aan mijn vader,' loog Chaol. 'Als hij over een paar weken teruggaat naar Anielle, moet ik met hem mee.' Het was de prijs die hij ervoor betaalde om Celaena veilig in Wendlyn te krijgen: zijn vaders steun in ruil voor zijn terugkeer naar het Zilvermeer om zijn titel als troonopvolger van Anielle te aanvaarden. En hij bracht dat offer met plezier; hij zou alles opofferen om Celaena en haar geheimen in veiligheid te brengen. Zelfs nu, nu hij wist wie – wat – ze was. Zelfs nu ze hem had verteld over de koning en de Wyrdsleutels. Als dit de prijs was die hij moest betalen, dan was dat maar zo.

Dorian wierp een blik in de richting van de hoge tafel waar de koning en Chaols vader zaten te eten. De kroonprins moest eigenlijk bij hen zitten, maar hij had ervoor gekozen om samen met Chaol te eten. Het was voor het eerst in tijden dat Dorian dat deed; voor het eerst dat ze elkaar spraken sinds het moeizame gesprek na de beslissing om Celaena naar Wendlyn te sturen.

Dorian zou het begrijpen als hij de waarheid wist. Maar Dorian mocht niet weten wie en wat Celaena was, of wat de koning werkelijk van plan was. De kans was te groot dat het rampzalig zou aflopen. En Dorian's eigen geheimen waren al dodelijk genoeg.

'Ik hoorde al geruchten dat je zou gaan,' zei Dorian voorzichtig. 'Maar ik had me niet gerealiseerd dat het echt waar was.'

Chaol knikte en probeerde iets te bedenken – wat dan ook – om tegen zijn vriend te zeggen.

Ze hadden nog niet gesproken over dat andere dat tussen hen in stond, die andere waarheid die die nacht in de tunnels aan het licht